

Schrijfster Bianca Mastenbroek

"Kinderen
zijn gek op
maggie"

IK BEN DAT NOOIT
ONTGROEID"

Later dit jaar viert Bianca Mastenbroek haar vijftigste verjaardag. Haar doel in dit mijlpaaljaar: haar vijftigste boek afronden. Schrijven doet ze met spraakherkenningssoftware.

Tekst Robin Wubben
Foto's Rody Bal

“Mijn karakter vind je zeker terug in de boeken, mijn handicap niet”

In voorbereiding op ons gesprek struin ik wat rond op Bianca's website. Ik word begroet door het boek *Zirakel*, dat ze omschrijft als 'een zinderende young adult fantasy-roman over de strijd tussen plicht en geweten, leugens en waarheid, heersen en overheersen'. Haar oeuvre is veel breder. Ik zie avonturenverhalen voor pubers, prentenboeken rond het bekende wasmiddelbeertje Robijntje, stripboeken voor jonge lezers, historische romans over walvisvaarders, indianen en de Tweede Wereldoorlog.

Bianca, je schrijft over zoveel onderwerpen. Wat is de rode draad?

“In alle gevallen zijn het werelden die niet bestaan, of niet méér bestaan. Ik vind het heerlijk om me in een verhaal vast te bijten, of juist een zelfgecreëerde wereld te ontdekken. Het kost veel tijd, veel energie. Daarom is het ook fijn om die genres af te wisselen. Na een historische roman vind ik het heerlijk om mijn fantasie op hol te laten slaan.”

Hoe word je eigenlijk schrijver?

“Ik denk dat ik altijd al schrijver was. Toen we mijn berging gingen opruimen, vonden we allerlei schriftjes. Hele verhalen in mijn kinderhandschrift. Tijdens mijn studietijd schreef ik wel voor de schoolkrant en was ik hoofdredacteur van het magazine van mijn studievereniging, maar het creatieve schrijven bleef toen liggen.”

Voor iemand die zo creatief is, vind ik je studiekeuze eigenlijk niet logisch: Techniek en Maatschappij.

Bianca lacht: “Nee, achteraf slaat het nergens op, maar ik dacht: ik moet een baan vinden en geld verdienen. Schrijven als werk, die optie zag ik niet. Dus koos ik iets dat ik ook wel leuk vond. Na mijn studie ging ik werken bij de milieudienst, dat bleek te zwaar. Dat lag ook aan mezelf; ik wilde in twintig uur doen wat iemand normaal in veertig uur deed. Uiteindelijk besloot ik te stoppen. En toen was mijn eerste gedachte: ik ga weer schrijven, vooral om bezig te zijn. De beste beslissing ooit.

Ik wist dat mijn hart bij het schrijven lag, ik wilde mijn hart volgen en dan zou ik wel verder zien. Ik ben schrijfcursussen

gaan doen, las zelf graag - vooral fantasy - en ging naar fantasy-beurzen. En zo ben ik in contact gekomen met het blad *Pure Fantasy*, dat korte verhalen uitgaf. De uitgever werd al snel een goede vriend en hij heeft toen mijn eerste boek uitgegeven. Zo is het balletje gaan rollen.”

Wat is er in fantasy dat zo aanspreekt?

“Het is toch een vorm van escapisme, ontsnappen aan de werkelijkheid. Een genre waarin onwerkelijke gebeurtenissen, verzonnen wezens en imaginaire werelden voorkomen. Ook de verschillende vormen van magie vind ik boeiend. Als kind wil je graag iets magisch of heldhaftigs hebben. Dat ben ik nooit ontgroeid.”

Hoe werk je? Ga je 's morgens zitten en aan de slag, of moet je eerst heel lang inspiratie opdoen?

“Natuurlijk moet ik wel inspiratie hebben om te beginnen. Soms is het een woord, of iets dat ik meemaak of toevallig ergens lees. Maar in principe is het niet zeuren maar werken! Ik bedenk hoeveel woorden ik wil schrijven op een dag en ik mag pas stoppen als ik dat gehaald heb. Ik ben eigen baas, dat is echt heel fijn, zeker met mijn handicap. Ik kan mijn eigen tijden bepalen, weet wanneer ik het creatiefst ben, dus dan probeer ik die tijd ook voor het schrijven vrij te houden. Het geeft zoveel vrijheid.”

Je bent geboren met een spierziekte, SMA2. Daardoor heb je slappe spieren en, zo las ik ergens, een zwaar energietekort. Wat heeft dat voor invloed op je werk?

“Ik kan niet gewoon typen, kan eigenlijk alleen nog muizen. Daarom gebruik ik spraakherkenningssoftware om te schrijven. Ik praat en tegelijk verschijnen op het scherm de woorden. Al moet ik de tekst zelf wel goed nalezen. Met de muis, en als het nodig is het schermtoetsenbord, pas ik de tekst dan aan. Het nadeel is namelijk dat sommige woorden hetzelfde klinken, maar anders gespeld worden. Zo heb ik in twee historische romans bijna een 'voorruit' gehad, terwijl ik 'voorruit' bedoelde. In *Zonnestorm* is 'de hele klas lach dubbel' blijven staan, zelfs nadat meerdere mensen de tekst hebben gecontroleerd. Daar baal ik dan van.”

Speelt jouw handicap eigenlijk een rol in je verhalen?

“Nee, ik denk dat dat er wel helemaal uit is. In de historische verhalen komt het uiteraard niet terug, maar ook in de fantasyverhalen niet, denk ik. Mijn karakter zit vast wel in de hoofdpersonen die ik bedenken. Eigenwijsheid, koppigheid, doorzetten, dat soort dingen. Er zijn zeker personages die dat soort trekjes hebben, al probeer ik dat ook wel te beperken. Maar mijn handicap is nog nooit verschenen in een boek.”

Als ik op je website kijk, zie ik een enorme lijst met boeken. Toch heb je ook nog een wens: “Ooit hoopt ze een epische bestseller te schrijven en landelijk bekendheid te genieten als schrijver.” Hoe ver ben je?

“Nog niet zo ver, het schiet voor geen meter op”, lacht Bianca. “Zo'n serie van minimaal drie dikke boeken, iets als *Lord of the Rings* of *Game of Thrones*, vind ik heerlijk om te lezen en zou ik zelf ook willen schrijven. Maar de fantasymarkt is niet groot in Nederland, heel veel wordt vertaald uit het Engels. Als ik zo'n driedelige serie wil maken, moet ik daar ook echt drie jaar voor vrij maken. En gaat een uitgever het dan publiceren? Zo niet, dan doe je het voor niks. Het is zo moeilijk. Er borrelt wel wat, er liggen wel ideeetjes, maar tot die tijd oefen ik met hart en ziel gewoon op de mooie boeken die ik maak.”

Je hebt op dit moment 44 boeken op je naam staan. Ben je al met een volgend verhaal bezig?

“Absoluut! Ik ben op dit moment bezig met een piratenverhaal. Ik ben net begonnen met schrijven, dat moet dit jaar af zijn en dan hoop ik dat een uitgever het volgend jaar wil uitgeven. En ik ben al aan het plannen voor mijn vijftigste boek. Ik word dit jaar vijftig, het zou toch mooi zijn als het in dat levensjaar lukt! Boek 45 komt dit jaar uit, er ligt er nog eentje bij een uitgever, ik heb een manuscript dat ik nog op moet sturen, bij een andere uitgever ligt er ook nog een ... Dus dan ben ik al een eind op weg. Als alles uitgegeven wordt, wordt het piratenverhaal nummer 49 en dan wordt *Spinnenmeisje* dus nummer 50.”

O, dat vijftigste boek heeft zelfs al een titel!

“Ja, en het is eigenlijk ook al af”, lacht ze. “Maar wil dat ook echt het vijftigste boek worden, moeten alle verhalen uitgegeven worden. Want alleen dan telt het mee. Ik moet wel streng blijven.” «

Wil je zien hoe Bianca werkt? Check dan dit YouTube-filmje waarin ze dit uitlegt » bit.ly/hoe-bianca-schrijft

BIANCA MASTENBROEK

Leeftijd: “Heel oud”, lacht ze. Ze wordt dit jaar 50

Geboren in: De Moer. “Zes straten, een kerk en een café”

Woont in: Eindhoven en - vanwege de liefde - steeds meer in Emmer-Compascuum

Studeerde: Techniek en Maatschappij aan de Technische Universiteit Eindhoven

Debuut: *Vuurproef* (2008). Een historische roman over heksenvervolg

Won: De Jonge Beckman en de Thea Beckmanprijs voor haar historische roman *Hendrick, de Hollandsche indiaan*

Meer weten: biancamastenbroek.nl